

en saadan Tilspølse ikke var strengt taget nødvendig, idet det jo ved en opmærksom Læsning af de foregaaende Paragrafer tilstrækkelig fremgaar, hvorledes Fremgangsmaaden bør være. Ligeledes har Udvalget givet Afkald paa at faae indført en Bestemmelse, som fastsatte noget strengere Regler, eller rettere ikke fastsatte saa lempelige Betingelser for Straffens Anvendelse som dem, der nu findes i Lovforslaget, idet Udvalget sympathiserer med den Betragtning, som blev gjort gjældende af det ærede Medlem for 3die Kreds (Rump), at, dersom Straffrihed kunde bevirkes derved, at Nogen paastyder Ubeskjendtskab med, at de af ham benyttede Varemærker ere en Andens, saa vilde Straf mindre hyppig blive bragt i Anvendelse, end det i og for sig kunde være ønskeligt. — Paa dette Punkt har det imidlertid været meget vanskeligt at finde et Udtryk, som var saa adekvat, at Straffebestemmelserne ikke bleve anvendte, hvor det vilde være ubilligt at anvende dem. Det er Grunden til, at Udvalget har givet Afkald paa at faae nogen Forandring paa dette Punkt. I det Hele taget tror jeg, at det maa erkjendes, at Lovens Bestemmelser og de enkelte Paragrafer ingenlunde ere lette at affatte, fordi man bevæger sig mellem forskellige Skjær, som skulle undgaa, og hvoraf det ene stöder meget nær op til det andet. Der skal sørges for, at Publikums Interesse værnes imod, at der uberettiget bruges et Mærke paa Varer, som har skaffet disse Varer Tillid, og der skal sørges for, at Frembringerens Frihed til at disponere over Varer, som ere betegnede med et vist Mærke, ikke indskrænkes ud over det Nødvendige. Endelig maa der sørges for, at der ikke sker altfor hyppige Kollisioner mellem dem, der kunne anse sig for berettigede til det samme Varemærke. Ved at bevæge sig mellem disse Skjær, er det forekommet Udvalget, at der var særlig Grund til at tage Hensyn til, hvorledes den Minister, som har udarbejdet Loven, og som skal bære Ansvar for dens Gjennemførelse, sørge for dens videre Fremme, fandt, at Lovforslagets enkelte Paragrafer burde affattes. — Dette er der, tror jeg, særlig Grund til ved en Lov som denne, hvor man bevæger sig i et helt nyt Forhold, og hvor det derfor meget let kan være Tilfældet, at de, der ikke i den Grad, som Tilfældet er med den høitærede Minister, har havt Leilighed til at gjenarbejde Lovforslaget, let kunne strandre paa et Skjær for at undgaa at andet

Af de af Udvalget stillede Ændringsforslag ere, som den ærede Formand allerede har bemærket, Nr. 2, 3, 4, 6, 8 kun Redaktionsændringer, som ikke kræve nogen Forklaring, og, som den ærede Formand ogsaa bemærkede heller ikke nogen Afstemning. I den første Paragraf, som indeholder den almindelige Regel eller Forbud mod Benyttelse af Andens Varemærker og Andens Navn, har det syntes unødvendigt at henvise til,

at det ved Sagttagelsen af forskellige Betingelser, som Lovgivningen forudsætter, kan erhverves Berettigelse til at benytte en Andens Navn og Varemærke. Den Indskrænkning, der var gjort i dette Forbud, saaledes som Lovforslaget vedtoges ved 2den Behandling, indeholdt, at, naar Bedkommende havde givet sit Samtykke til at lade sit Navn benytte, vilde det ikke være uberettiget at benytte Navnet; men dette er ikke fuldkommen adekvat, idet der til at benytte en Andens Navn som Forretningsnavn, som bekjendt udkræves flere andre Betingelser, for at det kan være tilladt. Det forekom derfor Udvalget naturligt, at Reglen opstilledes uindskrænket, saaledes at Ingen er berettiget til at benytte en Andens Navn, og at Ingen er berettiget til at benytte en Andens Varemærke, paa hvilket han ikke blot havde erhvervet, men ogsaa havde bevaret Æneret. Naar de Betingelser, som udkræves for at kunne benytte en Andens Navn og Varemærke, ere tilstede, saa bliver Varemærket ikke længere den Andens, men det bliver Erhververens, og der vil derfor, saa vidt Udvalget har skjønnet, ikke være nogen Nødvendighed for at indføre nogen Indskrænkning i den naturlige Regel, at Ingen maa benytte nogen Andens Navn, og at Ingen maa benytte en Andens Varemærke, paa hvilket denne har erhvervet og bevaret Æneret; de to Ord „erhvervet“ og „bevaret“ behøve ikke at sættes til, idet de indeholdes i Udtrykket „har Æneret“. Ændringsforslaget Nr. 7 gaar ud paa, at der indsættes en ny Paragraf som § 16. Denne § 16, som foreslaas indsat, er ligelydende med den § 15, som gik ud ved Afstemningen ved 2den Behandling. Som jeg ved 2den Behandling bemærkede, er det stedse forekommet Udvalget tvivlsomt, om denne Paragraf burde blive staaende eller ikke; men det kan ikke negtes, at den høitærede Indenrigsminister har fuldkommen Ret i, hvad der ved 2den Behandling blev bemærket, at dersom denne Paragraf ikke staaar der, er der for saa vidt et Hul i Loven, som der ikke findes nogen Bestemmelse, der udtrykkelig siger, naar **Retten** til Varemærker ophører. Det kan man vel slutte sig til ved Bestemmelserne i §§ 6 og 7, navnlig § 7, hvor det indeholdes, naar et Varemærke bliver udslettet, idet det synes at følge af sig selv, at naar et Varemærke er udslettet, ophører Bedkommendes Æneret til dette Varemærke, men det kan i alt Fald ikke slæde, at det udtrykkelig siges i Loven, at Retten til Varemærket ophører samtidig med, at det udslettes. — Med Hensyn til § 17 har Udvalget søiet sig efter de Ønsker, som fremkom ved Sagens 2den Behandling om at optage den i det tidligere foreliggende Lovforslag staaende første Sætning, som indeholder den civilretlige Følge af, at Nogen gjør sig skyldig i Misbrug af Andens Varemærker eller Andens Navn. Deraf følger atter, at det Ændringsforslag har maattet stilles i det næste Punktum,